

Phần 2

Chương 6 Thần Bí Biến Mất

Thiếu chủ nuôi một con sủng vật hết sức kỳ lạ, tin tức này đã được lan truyền khắp Ma Thần điện, nghe nói phàm là ai xem qua cái sủng vật đó cũng hết sức kinh ngạc, bởi vì không người nào có thể nói ra sủng vật này rốt cuộc là cái gì, cũng chỉ có thể so sánh mơ hồ, có đôi chút giống như xà, hơn nữa vô cùng thần bí.

“Hoa Ngữ, Tiểu Bạch lại không thấy sao.” Tiểu Tuyết sịu mặt nhìn Hoa Ngữ, giọng nói hết sức uất ức.

“... Nô tỳ sẽ đi tìm ngay.” Mặc dù biết rõ không tìm được, nhưng vẫn bắt buộc phải nói ra, tiểu tử này chính là mấy ngày trước đây Thiếu chủ mang về, khéo léo và lại linh hoạt, không chú ý một chút liền không biết biến mất ở nơi nào.

“Ai, thôi, không cần tìm, dù sao cũng không tìm được, nó chơi đã mình, sẽ tự trở lại.” Tiểu Tuyết thở dài, dáng vẻ dễ thương làm cho người ta mỉm cười.

Hoa Ngữ cũng không nhiều lời nữa, đứng ở một bên, Tiểu Tuyết tiếp tục xem sách, nàng hiện tại đọc sách đều là sách cổ trong Tàng Thư các trong Ma Thần điện, mỗi một bản đều là vô giá, chỉ là rất huyền diệu thâm ảo, Tiểu Tuyết lúc này xem ra, cũng chỉ là hiểu sơ một hai phần trong đó, cũng không thể hoàn toàn hiểu, chỉ là năng trí nhớ siêu phàm, nhìn qua một lần liền có thể nhớ toàn bộ.

Lúc này nàng đọc quyển này là võ học tâm pháp, chính là Ma Giáo tiên bối sáng tạo ra, một loại phá rồi lại lập, tâm pháp kinh người, kinh mạch toàn thân nghịch chuyển, lấy thương thân phương pháp đạt được lực lượng cường đại, chỉ là thật đáng tiếc, tâm pháp này cũng không hoàn thiện, vị tiên bối này chết bởi Tẩu Hỏa Nhập Ma, thời điểm chết toàn thân gân mạch đứt đoạn, rất là thê thảm.

“Hoa Ngữ, người nói nhiều người đều là bởi vì học võ công mới chết, nhưng vì sao lại vẫn có nhiều người đi học?” Nàng cũng rất không ưa thích học võ, chỉ là tất cả mọi người nói nàng tư chất không tệ, có chút lãng phí.

“Thiếu chủ... Nô tỳ không biết.” Đối với Thiếu chủ giống như là đứa bé lại không giống như là đứa bé có thể hỏi ra vấn đề này, Hoa Ngữ cũng sớm đã hiểu nên trả lời như thế nào, Thiếu chủ nếu hỏi, thì cũng là hiểu biết rõ nửa phần, cũng không phải cần câu trả lời của nàng, chỉ là một lúc cảm khái mà thôi.

“Ai, nếu như mọi người đều không học võ thì tốt bao nhiêu, cũng ít phân tranh.” Tranh cường hào thắng, trí dũng đấu hung ác, những người này có lúc cũng là bởi vì bản lãnh lớn mới trở nên không có cố kỵ không biết sống chết.

“Vâng, Thiếu chủ...”

“Ha ha, Hoa Ngữ, người ở đây lừa ta, không cần bởi vì ta nhỏ liền lừa ta, tốt lắm, người đi chuẩn bị chút điểm tâm đi, không có chút điểm tâm, ta không xem sách được.”

“Dạ, Thiếu chủ!”

Hoa Ngữ rời đi, Tiểu Tuyết cảm lên một khối điểm tâm cuối cùng, tiếp theo sau đó nhìn những sách kia, thỉnh thoảng lắc đầu một cái, hoặc là một tiếng thở dài, một năm này, Độc Cô Tiểu Tuyết sáu tuổi, bên cạnh thị nữ Hoa Ngữ, ám vệ Tàn Tình, võ học gia truyền Vân Khuynh Thiên khuyết có chút thành tựu, cuồng ma Thất kiếm mới vừa nhập môn, chiêu thứ nhất còn chưa luyện thành, về phần chí âm chí cực, yêu cầu Tuyết Tâm tuyệt tình thiên ma tuyệt, còn lại là học thuộc nhưng lại chưa bao giờ luyện qua.

...

Mới thoáng cái, đã ba năm.

“Thiếu chủ, đã ba ngày rồi, ngài ăn một chút gì đi...” Luôn luôn tỉnh táo như Hoa Ngữ cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt lo lắng, Thiếu chủ đã ba ngày không có ăn uống gì rồi.

“Ta không đói bụng...” Nàng thật sự cảm thấy không đói bụng, chỉ cảm thấy khổ sở, trong lòng buồn buồn, cái gì cũng không muốn ăn.

“Ba ngày không ăn cơm làm sao sẽ không đói bụng, Thiếu chủ, có lẽ...” Hoa Ngữ muốn nói chút lời an ủi, lại bị Tiểu Tuyết cắt đứt, Tiểu Tuyết thanh âm có chút vô lực, có chút cô đơn.

“Hoa Ngữ, không cần an ủi ta, ta hiểu rõ nó, ba ngày trước ta nên biết.” Ngón tay vuốt ve cổ tay trái, nơi dấu răng, Tiểu Tuyết giọng nói hết sức nhỏ, kể từ ba năm trước đây gặp phải Tiểu Bạch, Tiểu Bạch chưa bao giờ hương nàng lộ ra hàm răng, trừ lúc thân bí biến mất thời gian trước, chỉ là an tĩnh sống ở một bên, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng, mà ba ngày trước chính là cái buổi tối kia, nàng bị một hồi đau đớn thức tỉnh, mới phát hiện Tiểu Bạch hung hăng cắn cổ tay của mình, máu đỏ tươi nhiễm đỏ Tiểu Bạch, thông suốt mọi việc, nàng chỉ cảm thấy khổ sở, sau đó vì không biết gì liền ngất đi, sau đó khi tỉnh lại lần nữa, liền không còn nhìn thấy bóng dáng Tiểu Bạch.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao Tiểu Bạch lại cắn nàng, tại sao Tiểu Bạch bất chợt biến mất không thấy...

Hoa Ngữ than thở, có chút lo lắng không biết nên nói gì, lời nàng muốn nói Thiếu chủ cũng rõ ràng.

“Tiểu Nhi, người chính là không muốn ăn cơm sao?” Độc Cô Khinh Cuồng lúc này cũng tới, nhìn Tiểu Tuyết, ánh mắt có chút đau lòng.

“Cha...” Ai, lại tới.

Độc Cô Khinh Cuồng nhìn Hoa Ngữ một cái, Hoa Ngữ cúi thấp thân, đi ra ngoài, để lại phụ tử hai người một chỗ, hi vọng Ma Tôn đại nhân có thể khuyển nhủ Thiếu chủ.

“Tiểu Nhi, ai, dáng vẻ này của ngươi, khiến ta rất đau lòng.” Độc Cô Khinh Cuồng ngồi ở bên giường, thở dài nói.

Độc Cô Tiểu Tuyết nhìn phụ thân của mình, có chút vô lực cười cười, từ trong chăn vươn tay nắm tay phụ thân, bàn tay kia ngược lại cầm tay nhỏ bé của nàng, nhất thời truyền đến một cỗ cảm giác ấm áp.

“Cha, đừng lo lắng, ta chỉ là đau lòng một chút, không có việc gì.”

“Ta hiểu rõ, cha nói không phải cái này, mà là tính cách của ngươi, nặng tình, trọng tình trọng nghĩa, tốt, nhưng cũng không hẳn đã tốt.”

“... Ta ghét những chuyện phức tạp như vậy, cũng không ưa thích đả đả sát sát, cha, ta chỉ nghĩ tự do tự tại sống qua ngày, này Ma Thần điện... Nữ nhi chỉ sợ là không kế thừa được rồi.” Tuy chỉ có chín tuổi, nhưng nàng đã rất rõ ràng mình muốn là cái gì rồi.

Độc Cô Khinh Cuồng nhìn nữ nhi hết sức thông tuệ này của mình, có tiếc nuối, cũng có vui mừng.

“Tốt, cha hiểu, cha sẽ an bài tốt, ngươi chỉ cần làm điều mình muốn, trôi qua cuộc sống là tốt.” Hẳn tin tưởng sự lựa chọn của nữ nhi, chỉ là, hẳn lại rất bận rộn, bởi vì hẳn muốn tuyển chọn một người thích hợp thừa kế Ma Thần điện, hi vọng không nên quá khó khăn.

“Cha, cảm ơn người.”

“Đứa ngốc, ngươi là nữ nhi của ta, chúng ta phụ tử không cần nói gì cảm ơn, còn nữa, tình cảm khổ sở của ngươi là thích hợp, nhưng nếu là quá khổ sở thì là không đáng giá rồi, ngươi cũng không cần không ăn, đả thương thân thể.” Con xà kia quá cổ quái, biến mất cũng tốt, nếu không để ở trong lòng cũng luôn là một vấn đề.

“Vâng, nữ nhi biết.” Nàng đã sớm cảm thấy Tiểu Bạch không đơn giản, lần này rời đi có lẽ là nó cần phải làm chuyện gì đó, nàng nên chúc phúc cho nó mới đúng... Nghĩ như thế, Tiểu Tuyết tâm tình hình như cũng khá rất nhiều.

Độc Cô Khinh Cuồng lẳng lẳng nhìn con gái của mình, ngũ quan xinh xắn giống như mẫu thân của nàng, thậm chí càng làm cho người ta không thể bỏ rơi, mà nàng hiện tại cũng chỉ có thể coi như là một đứa bé, nếu như trưởng thành, Độc Cô Khinh Cuồng nghĩ, cái thế gian này nhất định sẽ bởi vì nàng mỹ lệ mà bị lật nghiêng, chỉ cần nàng nghĩ, nhưng là Tiểu Tuyết lại không giống với người trong ma giáo, mà tinh khiết, thiện lương, đây là tốt nhưng cũng chưa chắc là tốt.

“Tiểu Nhi, ngươi nhất định phải hạnh phúc.” Thở dài y hệt nỉ non, Độc Cô Khinh Cuồng vượt đầu Tiểu Tuyết, nhẹ nhàng nói, cho dù bị thương, dính vô số

máu tanh, hấn vẫn như cũ là một phụ thân từ ái, hơn nữa với cha mẹ trong thiên hạ đều giống nhau, cũng mong đợi đứa bé có một tương lai tốt đẹp.

Chương 7

Tiểu Tuyệt Dần Dần Trưởng Thành

Bảy năm sau.

Bảy năm trôi qua hết sức bình lặng, rồi lại giống như là đang nghênh tiếp những chuyện náo nhiệt, giang hồ mới cũ tranh giao, thế hệ trước dần dần ẩn lui, người trẻ đang lớn dần, phân tranh không ngừng, sóng gió trên giang hồ lại chuẩn bị nổi lên.

Vạn Ma sơn Ma Thần điện.

“Tiểu thư, hôm nay là lễ trưởng thành mười sáu tuổi của ngài, tất cả mọi người ở bên ngoài đợi ngài rồi.”

Kể từ thời điểm Tiểu Tuyệt chín tuổi đã nói cho Độc Cô Khinh Cuồng, nàng không muốn làm Ma Tôn Ma Thần điện, mọi người liền nói với Độc Cô Khinh Cuồng sửa lại cách xưng hô, từ Thiếu chủ biến thành tiểu thư, mà vài năm, Độc Cô Khinh Cuồng cũng nuôi dưỡng một người thừa kế khiến mọi người rất hài lòng, được đặt tên là Tàn Huyết, chính là năm đó, cái người cuồng ngạo đưa cho Tiểu Tuyệt chủ thụ.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

Tiểu Tuyệt chậm rãi đứng dậy, nhìn mình trong gương, răng trắng tinh, đôi mắt sáng, tóc đen như gấm, tay như búp măng, da trắng nõn nà, một thân bạch y, vốn nên lạnh nhạt lại quý dị thêm màu vàng Phượng Hoàng, mỹ lệ và lại yêu dị, mười sáu tuổi, cũng đã khuynh quốc khuynh thành, xinh đẹp tuyệt thế.

“Ngài thật đẹp.” Hoa Ngữ không khỏi thở dài nói, cho dù ngày ngày đều có thể nhìn thấy tuyệt mỹ dung nhan, Hoa Ngữ vẫn nhìn có chút si mê, xinh đẹp như vậy quả thật không nên thuộc về nhân thế này.

“Ta hiểu rõ...” Mối son khê mở, kinh doanh thanh âm dễ nghe làm cho người ta càng thêm mê say.

Hoa Ngữ quơ quơ đầu óc của mình, để cho mình trở nên tỉnh táo, tiểu thư có sức quyến rũ, nàng đã sớm biết, hiện tại cũng không phải là thời điểm có thể ngắt.

Cùng nhau đi tới, gặp phải tôi tớ bọn họ, thủ vệ cũng không khỏi lộ ra ánh mắt kinh ngạc, dù sao đây là lần đầu tiên Độc Cô Tiểu Tuyệt mặc như vậy đứng ở trước mặt mọi người, dễ coi như thế.

“Phụ thân, mẫu thân.” Xuyên qua đình đài, hai người liền đến trung tâm Ma Thần điện, Ma Thần cung, tràn ngập hơi thở thần bí, chung quanh đứng đầy người, lại lặng lẽ không tiếng động, ánh mắt đều rơi vào trên người Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết nhẹ nhàng ngẩng đầu lên nhìn cách đó không xa Độc Cô Khinh Cuồng cùng Hoàng Phủ Linh Thù, nụ cười tuyệt mỹ hiển lộ ở khóe miệng, mọi người không nhịn được thở nhẹ ra một tiếng, cũng rất nhanh bị đè nén xuống.

“Tiểu Nhi, tới đây, để mẫu thân chải đầu cho ngươi.” Lễ trưởng thành mười sáu tuổi long trọng nhưng cũng đơn giản. Ở Ma giáo, ngày lễ trưởng thành chỉ cần mẫu thân hoặc trưởng bối chải đầu cho là được.

Độc Cô Tiểu Tuyết hướng mẫu thân của mình đi tới, mặc cho ánh mắt của mọi người nhìn soi mói, như cũ tự tin thản nhiên.

Ánh mắt kinh ngạc dần dần thu lại, còn lại là si mê, có cả than thở, si mê kỳ mỹ, than thở nàng tự tin ưu nhã.

“Tiểu Nhi, ngươi là niềm kiêu ngạo của ta.” Hoàng Phủ Linh Thù nhìn nữ nhi của mình, tâm tình có chút kích động, mới thoáng cái đã mười sáu năm, con gái của nàng đều đã lớn như vậy rồi.

“Mẫu thân!” Tiểu Tuyết cũng bị mẫu thân làm cho tâm tình kích động, cặp mắt thông tuệ xuất hiện một tia đỏ ửng, không nhịn được đưa tay ôm lấy mẫu thân.

Hoàng Phủ Linh Thù cầm trong tay lược chải đầu cho Tiểu Tuyết, sắc mặt đều là từ ái, Độc Cô Khinh Cuồng ở một bên nhìn vợ của mình cùng nữ nhi, cảm thấy cuộc đời này có hai người này, cũng đủ rồi!

“Ma Tôn tôn vinh, Ma Tôn thiên thu, Vạn Ma tôn vinh, Ma Tôn thiên thu!” Giáo chúng cũng đều kích động kêu gọi âm ỉ, cả Vạn Ma sơn cũng có thể nghe được thanh âm phấn chấn, thật lâu không tiêu tan...

Độc Cô Khinh Cuồng rất là kiêu ngạo, nữ nhi của hắn có lẽ không muốn làm Ma Tôn, nhưng lại vẫn lấy được sự tôn trọng của mọi người, không chỉ là đáng vẻ, còn có, nàng là bẩm sinh đã có khí chất tôn quý, không hổ là nữ nhi của Độc Cô Khinh Cuồng hắn!

“Tiểu Nhi, đây là phụ thân tặng ngươi quà lễ trưởng thành.”

Ngung Thủy kiếm, kiếm Nhược Thủy ngưng, màu trắng thông suốt giống như là không tồn tại, kiếm này là một trong những thần binh trong thiên hạ, đã sớm mất tích nhiều năm, không nghĩ tới lại ở trong tay Độc Cô Khinh Cuồng.

“Tiểu Nhi, đây là mẫu thân chuẩn bị quà tặng cho ngươi.” Hoàng Phủ Linh Thù tháo xuống vòng ngọc trên cổ tay, nhẹ nhàng đeo trên tay Tiểu Tuyết, đây là nàng khi còn bé, mẫu thân của nàng đưa cho nàng trong lễ trưởng thành, hiện tại nàng đưa cho chính nữ nhi của mình, hi vọng nàng có thể cũng giống như chính mình, có một tương lai hết sức hạnh phúc.

“Cám ơn.” Nụ cười rạng rỡ vẫn luôn ở trên mặt Tiểu Tuyết, nàng nắm kiếm, nhìn cha mẹ của mình, cảm thụ được tình cảm nồng đậm của bọn họ đối với mình.

...

Kể từ sau lễ trưởng thành của Độc Cô Tiểu Tuyết, Độc Cô Tiểu Tuyết tên tuổi cơ hồ truyền khắp cả giang hồ, mỹ lệ không có gì sánh kịp, khí chất tôn quý, nụ cười tự tin, người đã gặp mỗi khi nói tới cũng dùng vẻ mặt mê say, những lời đồn thổi đó càng khiến người khác càng thêm tò mò, trong lúc nhất thời, Độc Cô Tiểu Tuyết trở thành chủ đề chung của chánh tà hai đạo, tà đạo nhân sĩ là kiêu ngạo tự hào, chánh đạo còn lại là trợ trên phỉ nhỏ, nhưng cụ thể trong lòng là suy nghĩ như thế nào, cũng chỉ có mình họ mới biết thôi.

...

Trong sân u tĩnh, hoa vũ thưa thớt, đêm không hết bóng kiếm hoa lệ mang theo làm cho người ta bị mê hoặc.

“Đông lại sương!” Quát nhẹ một tiếng, ngàn vạn bóng kiếm ngưng tụ ở tại một chỗ, tạo thành ba động không lồ, sau đó biến mất trong nháy mắt.

“Tiểu thư kiếm pháp thật là kỳ diệu, hơn nữa mỹ lệ.” Đột nhiên, thanh âm của một nam tử làm nhiễu loạn, Tiểu Tuyết kinh ngạc nhìn về phía người tới, là ai vào thời điểm này, đi tới nơi này, nơi chỉ riêng nàng biết này.

“Người là ai?” Thấy tướng mạo của nam nhân, Tiểu Tuyết liền có thể khẳng định nàng chưa từng thấy qua người này, nếu không, không thể nào quên, khuôn mặt anh tuấn như vậy, anh tuấn mang theo một tia chánh khí... Tiểu Tuyết có chút cảm thấy kỳ quái, lại nói không ra được cụ thể là kỳ quái nơi nào.

“Thuộc hạ Ngô Tử Cách, môn hạ Thanh Long đường, tham kiến tiểu thư, không biết tiểu thư ở chỗ này luyện kiếm, quấy rầy tiểu thư, xin tiểu thư thứ tội!”

Nói xin lỗi, lại mang theo từng tia ngạo khí, ôm quyền mà không phải quỳ xuống, chỉ là trong chớp nhoáng này, Tiểu Tuyết liền có thể khẳng định, đây là một nam tử hết sức ngạo khí.

“... Miễn đi, nơi này cũng không phải là chỗ của ta.” Ba năm trước đây phát hiện nơi này cũng là vô ý, đây là một viện bị bỏ phế, có chút hoang tàn, cũng rất u tĩnh, nàng liền thích nơi này, luôn tới nơi này luyện kiếm, lần đầu tiên ở chỗ này đụng phải những người khác.

“Tạ, tiểu thư!”

Tiểu Tuyết thu hồi kiếm, sau đó nhìn lướt qua nam nhân, nam nhân nụ cười tao nhã lịch sự, rất là nhu hòa, chỉ là chung quy lại có chút cảm thấy hư ảo, không thành thật.

“Tiểu thư, ngài tính rời đi sao?” Tiểu Tuyết muốn rời khỏi, nam nhân lại lần nữa mở miệng hỏi, trong giọng nói mang theo vẻ thất vọng.

“Nếu không? Người phải rời đi sao?” Tiểu Tuyết dừng bước, nhưng có chút không quá vui vẻ hỏi ngược lại, nàng vốn là một người tính khí rất tốt, hòa ái dễ gần không có dáng vẻ kiêu ngạo, nhưng lại đụng phải người đàn ông này.

“Ta, thuộc hạ quấy rầy đến ngài sao?” Nam nhân lui về sau hai bước, vẻ mặt nhiều hơn một chút lúng túng.

“Dĩ nhiên, người vừa mới không phải cũng đã nói ư, vì sao bây giờ lại hỏi như thế, bốn chữ này người có phải hay không không hiểu có ý tứ gì?” Câu hỏi, nhưng Tiểu Tuyết không có muốn nghe trả lời, nàng nói xong những lời này liền xoay người rời đi, để lại sau lưng vẻ mặt phức tạp của nam nhân đó.

...

“Tiểu thư, ngài hôm nay trở về hình như có chút sớm đấy.” Hoa Ngữ nhìn hình nhân thấy vẻ mặt tiểu thư có chút không vui, không hiểu vì sao luôn luôn nguyện ý tiểu thư sẽ có vẻ mặt vui cười mãi.

“Không có việc gì, đụng phải người đáng ghét, cho nên liền trở về sớm.” Người nam nhân kia, vì không biết gì, luôn để cho nàng có chút không bình tĩnh.

“Người đáng ghét?” Hoa Ngữ kinh ngạc, quái lạ, lặp lại một lần nữa, ‘đáng ghét’ hai chữ này thật đúng là làm cho người ta kinh ngạc, tiểu thư đã ghét qua người nào a.

“Dừng nói nữa, ta đi tắm rửa, người chuẩn bị chút gì đó để ăn đi.”

“... Dạ, tiểu thư.” Rất là nghi hoặc, cũng rất tò mò, muốn hỏi xảy ra chuyện gì, lại không thể hỏi người trong cuộc, mà về phần một người khác nhất định biết xảy ra chuyện gì, nàng càng thêm không thể đi hỏi, Tàn Tình, cái bóng này đã trở thành chính công ám vệ, nàng đã không cách nào cảm nhận được sự hiện hữu của hắn, mà cũng có thể nói Tàn Tình công lực đã cao hơn nàng.

Phòng tắm là ở phòng ngủ sát vách, một gian phòng nhỏ, ưu nhã mà tinh xảo, Tiểu Tuyết, một người ngồi trong ôn tuyền, nhắm mắt lại để cho lòng của mình bình tĩnh lại.

Có lẽ là nước nóng phát huy tác dụng, Tiểu Tuyết từ từ mở mắt, linh động nhưng không có giống vừa rời ảo não cùng phiền não.

“Một nam nhân kỳ quái, chỉ là, không đủ để ảnh hưởng đến tâm tình của ta...” Tiểu Tuyết làm bầm lâu bầu nói, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng vẩy nước sóng, hưởng thụ loại không khí này.

“Tàn Tình...” Tiểu Tuyết dùng thanh âm êm ái kêu.

“Tiểu thư!” Tàn Tình lập tức xuất hiện bên cạnh ôn tuyền, cúi đầu, không có bất kỳ động tác nào quá phận.

“Muốn ăn sầu riêng tô người làm rồi...” Càng thêm thanh âm êm ái.

“... Tàn Tình, sẽ làm cho tiểu thư ngay.” Mười một năm, với võ học cùng nhau tiến bộ chính là làm bánh ngọt, hiện tại ngay cả đầu bếp Ma Thần điện cũng không cách nào so sánh với hắn, mà chỉ bởi vì cô gái trước mặt, nàng thích, cho nên, hắn nỗ lực đi làm.

“Ừm, tốt...”

Chương 8

Đi Ra Ngoài

Có những người, khi người càng không muốn đụng phải thì càng dễ chạm mặt, cái này kêu là duyên phận.

Sáng sớm ngày hôm nay, Tiểu Tuyết đang xem sách, liền có người truyền khẩu dụ của Ma Tôn, nói là mời nàng qua đó, xảy ra chuyện gì hay sao, Tiểu Tuyết sửa sang lại quần áo, liền cùng Hoa Ngữ đến thư phòng của Độc Cô Khinh Cuồng.

Bên trong có rất nhiều người, thời điểm Tiểu Tuyết đi tới có chút kinh ngạc, nàng đầu tiên là thấy, ngồi ở vị trí chủ tọa là Độc Cô Khinh Cuồng, sau đó ánh mắt đảo qua, liền thấy được người nam nhân ngày đó đụng phải, Ngô Tử Cách... Chỉ là, ánh mắt rất nhanh quét qua, giống như là không nhìn thấy.

“Phụ thân, ngài tìm ta?” Tiểu Tuyết đi về phía Độc Cô Khinh Cuồng hỏi.

“Tiểu Nhi, người năm nay đã mười sáu tuổi rồi, cũng đến lúc nên đi ra ngoài luyện tập lấy thêm kinh nghiệm, gần đây có tin đồn Ngọc Hoa sơn xuất hiện Thần Thú, ta muốn đệ tử đi trước tra xét, không biết người có nguyện ý cùng đi hay không?” Mặc dù Tiểu Tuyết không phải người thừa kế Ma Thần điện, nhưng là, hắn cũng không muốn nàng chỉ ở Ôn Thất Lý, hắn hi vọng nàng có thể có đầy đủ năng lực tự bảo vệ mình, người của Độc Cô gia tuyệt đối không phải là người yếu.

“... Ta, nguyện ý!” Có thể đi ra thế giới bên ngoài, đây là mơ ước của nàng từ lâu rồi, hiện tại nếu có thể thực hiện, nàng sao lại không muốn!

“Rất tốt, Thanh Long hộ pháp, vậy ta liền đem Tiểu Nhi giao cho người.” Nhiệm vụ lần này do Thanh Long một trong Tứ Đại Hộ Pháp dẫn đầu, Thanh Long là một người hết sức trầm ôn, để cho hắn trông chừng nàng sẽ yên tâm hơn.

“Thanh Long thúc thúc, làm phiền ngài.” Tiểu Tuyết khách khí hướng Thanh Long nói, những người này nhìn nàng lớn lên, cũng coi như là trưởng bối của nàng.

“Tiểu thư khách khí, thuộc hạ nhất định sẽ chăm sóc tốt tiểu thư!” Thanh Long thận trọng nói, mặc dù coi như là trưởng bối, nhưng vẫn là thuộc hạ, thân phận khác biệt!

“Không, Thanh Long thúc thúc, đừng bảo là chăm sóc, ngài liền coi ta như một bang chúng là được, Tiểu Tuyết tuyệt đối sẽ không có nửa điểm oán giận.”

Một câu nói làm cho tất cả mọi người ở đây lộ ra vẻ mặt tán thưởng, Độc Cô Tiểu Tuyết đủ loại ưu điểm, lại thêm rất khiêm tốn.

“... Này, Ma Tôn?” Thanh Long hình như có chút khổ sở nhìn về phía Độc Cô Khinh Cường, ý tứ hỏi thăm hết sức rõ ràng.

Độc Cô Khinh Cường trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vẻ mặt kiêu ngạo, sau đó khe khẽ gật đầu, nói: “Cứ dựa theo ý tứ Tiểu Nhi mà làm, ta tin tưởng nàng.”

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh!”

...

“Tiểu Nhi, đây là lần đầu tiên người đi ra ngoài, ta thật sự có chút không yên tâm, chỉ là, ta biết Tiểu Nhi nhất định sẽ tự chăm sóc mình tốt, bình an trở về, phải hay không?” Hoàng Phủ Linh Thủ vừa vì Tiểu Tuyết chuẩn bị hành lý vừa dùng giọng nói hết sức quan tâm, lo lắng cho Tiểu Tuyết.

“Dạ, hài nhi nhất định sẽ bình an trở về.”

“Ai, trưởng thành chính là điểm này không tốt, sẽ phải rời xa cha mẹ.” Hoàng Phủ Linh Thủ dùng ánh mắt uất ức nhìn nữ nhi của mình, có lúc nàng thật hy vọng con của mình vĩnh viễn đều chưa trưởng thành, như vậy nàng có thể vĩnh viễn đều ở bên cạnh đứa bé này.

“Mẫu thân, ngài nói cái gì vậy, nữ nhi cũng không phải là không trở lại mà...” Lần đầu tiên rời đi, đối với thế giới bên ngoài tràn đầy mong đợi.

“Được được được, ta biết, người đi ra ngoài phải cẩn thận, nhất định phải bình an trở về.” Thế giới bên ngoài nhiều phức tạp, nàng chưa từng trải qua, chỉ là chim non trưởng thành, cuối cùng vẫn sẽ muốn bay, nàng nên buông tay.

“Dạ, nữ nhi biết.”

Hoàng Phủ Linh Thủ hình như còn nói một vài điều gì đó, nhưng Tiểu Tuyết cũng đã không nhớ rõ, tâm tư của nàng đặt ở một chỗ khác, mới vừa rời gặp mặt người nam nhân kia, hấn ở nơi đó, hấn cũng đã nói hấn là đệ tử Thanh Long đường, vậy có phải hay không, lần này đi ra ngoài trong đội ngũ sẽ có hấn.

Mới thoáng cái, liền đã qua ba ngày, trong điện, Tiểu Tuyết cùng hơn mười người đứng tại một nơi, những người này đều sẽ cùng nàng đi ra ngoài, mà lúc này Tiểu Tuyết một thân nam trang, toàn thân màu đen mang theo màu đỏ sậm, anh tuấn mang theo một tia xinh đẹp, lão luyện nhưng cũng không mất tôn quý, trong ngày thường, mái tóc dài luôn thả, lúc này cũng đã buộc lên thật cao.

“Tiểu Nhi, chuyến đi này sẽ có chút nguy hiểm, người nhất định phải tự chăm sóc mình tốt!” Mặc dù trong kế hoạch không có nguy hiểm, dù sao nhân mã lần này đều do hấn lựa chọn kỹ, nhưng giang hồ hung hiểm, chuyện có ngộ nhờ, hấn vẫn có chút không yên lòng.

“Ta hiểu rõ rồi, phụ thân!” Tiểu Tuyết nhìn Độc Cô Khinh Cuồng, trong ánh mắt mang theo kiên định, vào giờ phút này, nàng đã chuẩn bị tất cả tốt rồi!

“Nhu vậy, chúc tất cả các người thuận lợi!” Độc Cô Khinh Cuồng ánh mắt quét qua tất cả mọi người ở đây, sau đó khe khẽ gật đầu!

Lên đường, một đội mười hai người, một người một ngựa, dưới sự hướng dẫn của Thanh Long hộ pháp rời khỏi Ma Thần điện!

Áo đen hắc mã, tóc đen theo gió bay múa, khoe miệng Tiểu Tuyết cười nhạt nhưng vẫn âm áp như vậy, trong ánh mắt kiên định đó, để cho mọi người có thể cảm nhận được âm áp, mười một người đồng hành, đều cảm thấy đây sẽ là một chuyến đi khó quên.

...

Lên đường, là một việc rất vất vả, nhất là Tiểu Tuyết chưa bao giờ cưỡi trên lưng ngựa thời gian dài.

Một canh giờ đi qua, Tiểu Tuyết đã cảm thấy mệt mỏi, mặc dù nàng đã sớm chuẩn bị tinh thần, chuyến đi này nhất định sẽ gặp phải nhiều khổ sở.

Khẽ cau mày, lại như cũ không nói một lời, nàng cho tới bây giờ đều không hi vọng mình trở thành phiền toái của người khác, mà trong đội ngũ, trừ Thanh Long hộ pháp cùng một người hơi lớn tuổi, những môn đồ tuổi tác đều cùng nàng không sai lệch, hơn nữa nàng còn biết mấy người trong đó, càng để cho nàng có chút phiền muộn, như Ngô Tử Cách, người thừa kế Ma Thần điện Ma Tôn Tàn Huyết, thời điểm nàng chọn ám vệ có thấy qua Tàn Nguyệt và Tàn Tiểu, mấy người này hình như cũng đã trở thành người nổi bật trong Ma Thần điện, để cho nàng vừa hài lòng, lại có thêm tinh thần, nếu bọn họ cũng có thể kiên trì, nàng làm sao lại không thể!

“Nghĩa phụ, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi!” Đột nhiên, Ngô Tử Cách la lớn, Thanh Long hộ pháp chính là nghĩa phụ Ngô Tử Cách.

Thanh Long hộ pháp hiển nhiên có chút kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Ngô Tử Cách, mang theo một tia hỏi thăm, Ngô Tử Cách khẽ nhíu mày, ánh mắt hữu ý vô ý đang lúc mọi người quét một vòng, nhưng không có rơi vào trên người Tiểu Tuyết, chỉ là có chút kiên trì nói: “Nghĩa phụ, nghỉ ngơi một chút thôi.”

“Thanh Long hộ pháp, nghỉ ngơi một chút thôi.” Lúc này, Tàn Huyết cũng mở miệng, địa vị hấn bây giờ cực cao, làm người thừa kế Ma Thần điện, cho dù Thanh Long hộ pháp là trưởng bối cũng phải kính hấn ba phần.

“Ừm, vậy thì nghỉ ngơi một chút.” Thanh Long hộ pháp hình như là đã hiểu rõ, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Tuyết, sau đó gật đầu một cái để mọi người nghỉ ngơi.

Mọi người xuống ngựa, Tiểu Tuyết mặc dù cố nén khó chịu, lại như cũ có chút không ổn, suýt nữa ngã quy, mà ngay tại lúc này, một đôi tay đỡ Tiểu Tuyết...

Chương 9

Trải Nghiệm Đầu Tiên

“**K**hông thoải mái sao?” Thanh âm trầm thấp có chút lạnh lùng, nhưng vẫn mang theo một tia quan tâm, Tàn Huyết mặt lạnh đỡ Tiểu Tuyết.

“Ừm, có chút.” Tiểu Tuyết mỉm cười cau mày, giọng nói rất nhẹ, cố nén hàng loạt đau đớn.

Tàn Huyết vẻ mặt hình như càng lạnh hơn chút, dáng vẻ lo lắng rõ ràng hơn, nhưng giống như không có gì.

“Đừng như vậy, ta không sao, quen rồi sẽ tốt.” Cho dù còn rất đau, nhưng Tiểu Tuyết vẫn cho Tàn Huyết một nụ cười an ủi, nàng không có thói quen bởi vì chính mình mà người khác thêm phiền toái, cũng không muốn để cho người khác bởi vì chính mình mà phiền não.

Tiểu Tuyết vừa nói vừa bước chân muốn đứng lên, lại động đến vết thương ở chân, đau không nhịn được, cũng hít một hơi khí lạnh, thật đau, nóng hừng hực, càng ngày càng đau!

“Tiểu thư!” Tàn Huyết trầm giọng kêu lên, mặc dù hẳn bây giờ là người thừa kế Ma Tôn, nhưng thân phận bây giờ của hắn vẫn không thay đổi, thân phận khác biệt, hắn vẫn kêu Tiểu Tuyết là tiểu thư.

“Tiểu thư, đây là thuốc trị ngoại thương, buổi tối lúc nghỉ ngơi, ngài có thể bôi lên vết thương.” Đột nhiên lại có thêm một giọng nam trầm thấp chen vào, ôn hòa mà ưu nhã, cùng Tàn Huyết đứng là hai thái cực, Tiểu Tuyết cùng Tàn Huyết đồng thời nhìn về phía người tới.

Thấy rõ người tới là người nào, chân mày Tiểu Tuyết nhíu chặt hơn, nụ cười miễn cưỡng trên mặt kia đều biến mất không thấy.

“Ta có thuốc rồi, cảm ơn.” Tiểu Tuyết tương đối uyển chuyển cự tuyệt, người đàn ông này xuất hiện, khiến nàng thực khó chịu.

Tay đưa ra hình như có chút lúng túng, Ngô Tử Cách nụ cười vẫn ấm áp như cũ, ánh mắt nhìn Tiểu Tuyết chẳng qua là nhiều một chút tiếc nuối, chậm rãi thu tay lại, sau đó có chút bất đắc dĩ nói: “Đường xá vẫn còn rất dài, tiểu thư, ngài đừng quá miễn cưỡng.”

Nói xong lời này, Ngô Tử Cách liền rời đi, Tiểu Tuyết cũng muốn đứng dậy, tránh thoát Tàn Huyết đỡ, leo lên ngựa, nàng lần này ra cửa, Hoa Ngữ vốn là muốn đi theo, lại bị nàng ngăn lại, nàng nghĩ nếu đây là một loại trải nghiệm, làm sao có thể mang người khác tới chăm sóc mình, chẳng phải là làm chuyện cười cho người ta.

Tàn Huyết suy nghĩ một chút, từ trong ngực lấy ra một bình sứ, bỏ vào trên yên ngựa của Tiểu Tuyết, sau đó cũng xoay người rời đi, chỉ còn lại ánh mắt của Thanh Long hộ pháp, vẫn luôn nhìn phương hướng Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết nhìn trên bình sứ yên ngựa, đoán chừng cái này cũng là thuốc trị thương, muốn nói cái gì nhưng không có nói ra khỏi miệng, mặc dù nàng có thuốc, nhưng là ý tốt của người ta, nàng cũng liền nhận.

Thanh Long hộ pháp nhìn Tiểu Tuyết, lúc này mới đi tới, mang về mặt quan tâm, hỏi: “Tiểu thư, ngài còn tốt đó chứ?”

“Cám ơn Thanh Long hộ pháp quan tâm, Tiểu Tuyết không có việc gì.” Đối với người này, Tiểu Tuyết rất là có lễ phép đáp trả, nụ cười lại xuất hiện trở lại trên mặt.

“Ừm, không có việc gì là tốt, ngài là lần đầu tiên ra ngoài, có vấn đề gì liền nói cho thuộc hạ.” Lần này hẳn mang tiểu đội này ra ngoài làm nhiệm vụ, thật ra cũng có rất nhiều áp lực, đội ngũ này cơ hồ không có người bình thường, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, những người này sau này cũng sẽ trở thành người có thể lực trong Ma Thần điện, sẽ thay thế Ma Tôn và Tứ Đại Hộ Pháp bọn họ.

“Ta biết rồi, xin ngài không phải lo lắng.” Ai, vết thương ở chân như cũ vẫn rất đau, nhưng nàng có thể nói nàng đau không, lòng kiêu ngạo của nàng không cho nàng nói như vậy, cũng sẽ không cho phép nàng nói ra bất kỳ lời oán trách nào, nàng nghĩ, cho dù rất đau, nhưng nàng cũng nhất định sẽ kiên trì.

Đoàn người nghỉ ngơi ước chừng một khắc, Thanh Long hộ pháp nhìn sắc trời một chút, liền bắt đầu lên đường, nếu không trước lúc trời tối sẽ không tìm được khách điếm, chỉ là... Thanh Long hộ pháp có chút khó xử nhìn Tiểu Tuyết, thân thể của tiểu thư có thể không?

“Thanh Long hộ pháp, chúng ta tiếp tục gấp rút lên đường thôi.” Khéo hiểu lòng người, có lúc sẽ miễn cưỡng mình, Tiểu Tuyết vẫn mỉm cười, sau đó hướng về phía Thanh Long hộ pháp nói.

Mọi người thấy ánh mắt của nàng cũng có chút phức tạp, Thanh Long hộ pháp càng thêm thận trọng gặt đầu một cái, sau đó tay vung lên, mang theo mọi người bắt đầu lên đường.

Tiểu Tuyết có một con ngựa hết sức bá đạo tên “Cuồng phong”, đó là Độc Cô Khinh Cuồng đặc biệt chọn lựa vì Tiểu Tuyết, ngày đi ngàn dặm, nhưng cũng vì vậy, hai canh giờ qua, Tiểu Tuyết vẫn còn có chút tính trẻ con bắt đầu oán hận con ngựa này rồi...

Đau, thật là đau, đau đớn cũng nhanh chết lặng, Tiểu Tuyết lúc này cảm giác hai chân giống như cũng không phải là của mình, nhưng nàng một chút nét mặt khổ sở cũng không thể toát ra, chỉ có thể cắn răng chịu đựng, mặc cho mồ hôi lạnh làm ướt sống lưng, nắm dây cương ngón tay tái nhợt làm cho lòng người đau.

Có lẽ, Tiểu Tuyết cho là mình che giấu rất tốt, dù sao cấp tốc đi nhanh, ai có thể thấy rõ sắc mặt của nàng, chỉ là, trong đội nhân mã này, hình như không ai không biết nàng nhẫn nại cùng kiên trì, ánh mắt của mỗi người cũng sẽ không tự chủ được quét về phía Tiểu Tuyết, bên trong mang theo nồng đậm quan tâm, cùng ả nhân!

Thật ra thì, bọn họ cũng rất khổ sở, Tiểu Tuyết ở Ma Thần điện địa vị rất cao, cũng rất được mọi người yêu thích, có người thậm chí coi nàng như tiên tử trong mơ, mặc dù biết rõ thân phận không xứng, lại như cũ vụng trộm yêu thích nàng, mà lần này đồng hành, cảm giác không phải là như thế, bọn họ cũng đau lòng với Tiểu Tuyết kiên trì, nhưng cũng không dám nói bất kỳ lời nói muốn nghỉ ngơi, đó là một loại rung động, nhìn Tiểu Tuyết cắn răng, tái mặt, kiên trì lên đường, tim của mỗi người đều có cảm giác khác nhau, phức tạp, chua xót.

“Đủ rồi, dừng lại nghỉ ngơi!” Cuối cùng nhịn không được lại là Tàn Huyết, hần vốn cũng không phải là một người tính khí tốt, hơn nữa dùng thân phận hiện tại của hần, hạ mệnh lệnh như vậy cũng đủ rồi.

Đội ngũ cơ hồ là đồng thời ngừng lại, trừ cuồng phong, chỉ là không phải không nghe lời Tiểu Tuyết, mà là nàng bây giờ đã có chút bị choáng, những năm này, mặc dù không phải được nuông chiều, nhưng là không thích luyện võ, cũng chỉ có ăn và chơi, trừ tính khí ra, nàng hình như vẫn có điểm nhu nhược.

Nhìn Tiểu Tuyết có bộ dạng mặt không chế, Tàn Huyết đã không nghĩ tới nhiều như vậy, bay thẳng thân lên, đạp ngựa của mình bay đến sau lưng Tiểu Tuyết, cánh tay ôm chặt lấy Tiểu Tuyết.

“Tiểu thư, thất lễ!” Tàn Huyết chế phục cuồng phong, lo lắng nhảy lên, ôm Tiểu Tuyết xuống ngựa, tay cầm tay, đem lấy chân khí chính mình đưa vào trong cơ thể Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết khuôn mặt tái nhợt, con mắt khép hờ, tựa như có lẽ đã ngất đi.

Mọi người kinh hãi, không dám tưởng tượng, nếu như lúc ấy Tiểu Tuyết theo trên ngựa té xuống sẽ có kết quả gì!

“Tiểu thư không có sao chứ?” Thanh Long hộ pháp cũng nhích lại gần, tra xét mạch tượng của Tiểu Tuyết.

“Không có việc gì, chỉ là hôn mê bất tỉnh.” Tàn Huyết lắc đầu một cái, mặc dù là hướng về phía Thanh Long hộ pháp nói chuyện, ánh mắt nhưng vẫn không có rời đi trên mặt Tiểu Tuyết, đã bao lâu, hần lại một lần nữa có thể gần như vậy nhìn nàng, cái tướng mạo này quán quanh hần hơn mười năm...

Mà đang ở lúc Tàn Huyết nói chuyện, Tiểu Tuyết mắt bắt đầu động, sau đó chậm rãi mở ra, cơ hồ là trong nháy mắt, Tiểu Tuyết cũng đã sáng tỏ đã xảy ra chuyện gì, không khỏi trong lòng than thở, ai, mình thật đúng là vô dụng, chỉ là cười ngửa mà thôi, thế nhưng đau đến hôn mê.

“Thật xin lỗi, cho các người thêm phiền toái rồi.” Tiểu Tuyết quật cường đứng dậy, rời đi lòng ngực Tàn Huyết, sau đó hướng về phía Thanh Long hộ pháp hết sức xin lỗi mà cười cười.

“Không, tiểu thư, ngài...” Thanh Long hộ pháp cả đời này gió to sóng lớn gì chưa từng thấy qua, chính là thời điểm Chính Đạo Liên Minh tập thể tấn công Ma Thần điện, hẳn cũng không có luống cuống như vậy, thật sự là luống cuống, đối mặt với nụ cười áy náy, hẳn căn bản cũng không biết nên nói gì.

“Ta cũng vậy không nghĩ tới mình lại vô dụng như vậy, nhưng mà điều này cũng không phải nguyên nhân, không cần lo lắng, ta sẽ cố gắng thích ứng.” Hình như là hiểu được suy nghĩ của Thanh Long hộ pháp, Tiểu Tuyết tiếp tục an ủi, giọng nói nhu hòa, mang theo dịu dàng.

“Tiểu thư!” Tàn Huyết hình như có lời muốn nói, lại bị Tiểu Tuyết cắt đứt, “Tàn Huyết, không nên quá lo lắng cho ta, ta không có nhu nhược như vậy.”

Một câu nói, Tàn Huyết không nói gì, chỉ có thể yên lặng đứng.

Tiểu Tuyết mặc dù quật cường, nhưng cũng hiểu có đôi khi không thể quá cậy mạnh, mọi người trầm mặc, nàng suy nghĩ một chút liền từ trong cái bọc lấy ra một bình sứ, sau đó từ trong đổ ra một viên đan dược, nuốt vào.

“Các người yên tâm đi, ta sẽ tự chăm sóc mình tốt.” Nàng mới vừa ăn đan dược, trước khi đi mẩu thân cho nàng, có thể tăng thêm nguyên khí, xúc tiến vết thương khôi phục, mặc dù dùng ở chỗ này có chút lãng phí, nhưng nàng thật không muốn làm trễ nãi hành trình của mọi người.

Quả nhiên, thuốc mới vừa vào miệng không lâu, liền có một cỗ khí nóng bay lên, cảm giác rất thoải mái, khiến Tiểu Tuyết lần nữa mỉm cười.

“Đi thôi, ta sẽ tự chăm sóc mình tốt!” Tiểu Tuyết lần nữa cường điệu nói, sau đó lợi dụng Vân Khuynh Thiên khuyết phiêu dật, kinh thân bay lên thân ngựa, cười ngửa lên trước, xông ra ngoài.

Mọi người sau đó, không nói hai lời theo sát phía sau, sắc mặt của mỗi người cũng có chút nặng nề, ánh mắt cũng hết sức thiết tha!

Chương 10

Tự Ta Ngủ Say

Đêm đó, mọi người theo thời gian dự tính đến nơi, Ma Thần điện có một thôn trang trong Âm Bộ, lúc mười hai người đến, đã có người tiếp ứng ở cửa

Ám Bộ, hết sức nhanh chóng đánh ám hiệu, mười hai người liền được dẫn vào Ám Bộ.

“Tham kiến hộ pháp!” Người phụ trách Ám Bộ là một nam nhân rất tráng kiện, cho dù quỳ trên mặt đất vẫn làm cho người ta có loại cảm giác bất đồng, Tiểu Tuyết buồn cười, nhưng cảm thấy chân đau đớn, nụ cười lại trở thành cười khổ, ai, mặc dù ăn đan dược, nhưng vẫn rất đau nha.

“Đứng lên đi, tất cả đều chuẩn bị xong chưa?”

“Dạ, thuộc hạ đã phái người chuẩn bị xong dạ tiệc, nơi nghỉ ngơi cũng an bài thỏa đáng, mọi người hiện tại liên qua đó sao?”

“Ừm, dẫn đường đi.” Lộ trình một ngày chỉ ở trên đường nghỉ ngơi chốc lát, đồ ăn cũng là lương khô, hiện tại mọi người cũng có chút đói bụng.

“Dạ!”

Mười hai người cộng thêm cái người phụ trách Ám Bộ ngồi vây chung một chỗ, đây là Thanh Long hộ pháp an bài, Tiểu Tuyết không có ý kiến, chỉ là ngồi có chút không thoải mái, miễn cưỡng ăn vài miếng, dáng vẻ rất an tĩnh, nhưng lại không có ai bỏ rơi sự tồn tại của nàng.

Người phụ trách Ám Bộ hình như cũng cảm thấy không khí này có chút cổ quái, không được tự nhiên ho nhẹ hai tiếng, sau đó ánh mắt ở trên thân mọi người quét qua, cuối cùng cũng rơi vào trên người Tiểu Tuyết.

Gương mặt tinh xảo mang theo vẻ uể oải, cũng không giảm nụ cười, cử chỉ ưu nhã, phong cách tôn quý, làm cho người ta nhìn liền không cách nào dời đi ánh mắt...

Nhưng rất nhanh, người phụ trách Ám Bộ liền mồ hôi lạnh toàn thân, thu hồi ánh mắt của mình, bởi vì ngồi cùng bàn, tất cả mọi người dùng ánh mắt ác độc nhìn hắn, cảnh cáo cùng ý vị bảo vệ hết sức nồng đậm!

“Người trước đi xuống đi, cho người chờ ở cửa, một lát dẫn chúng ta đến chỗ ở là được.” Thanh Long hộ pháp giọng nói rất là lạnh lùng.

“Dạ, thuộc hạ cáo từ!” Người phụ trách không dám nói hơn một câu, cúi đầu liền lui ra ngoài, bên trong nhà lại khôi phục an tĩnh, mọi người có chút thận trọng, những người này trong ngày thường dùng cơm cũng không có vấn đề như vậy, chỉ là có Tiểu Tuyết ở đây, đoán chừng chính là người không vấn đề, cũng sẽ không không biết xấu hổ làm ra chuyện không vấn đề, chỉ sợ làm nhuôm bản nàng, bọn họ thậm chí cảm thấy cùng Tiểu Tuyết ngồi chung một bàn ăn đều là một chuyện làm cho người ta kích động.

“Ai, mọi người nếu như là bởi vì ta mới câu nệ lời nói như vậy, vậy là lỗi của Tiểu Tuyết rồi, ta hi vọng các ngươi có thể coi ta là bằng hữu, mà không phải người ngoài.” Tiểu Tuyết cuối cùng bắt đầu dĩ thử dài, sau đó giọng nói hết sức thành khẩn hướng về phía mọi người nói, lần này đi ra ngoài, thời gian có lẽ

là chừng một tháng, nàng cũng không hy vọng những người này bởi vì sự xuất hiện của nàng mà câu nệ như vậy.

Mọi người im lặng, trong lòng có chút cảm động, chỉ là thân phận khác biệt, bọn họ vẫn không cách nào hoàn toàn bỏ qua được.

Ai, nhìn mọi người phản ứng, Tiểu Tuyết lần nữa than thở, chỉ có điều, lần này than thở là ở trong lòng, nàng nghĩ quan niệm của bọn họ có chút quá ngoan cố, căn bản cũng không phải nàng nói một câu hai câu có thể khuyên được, nàng cũng nên học cách thích ứng, thích ứng, cũng là một môn học sinh tồn.

Sau khi ăn xong, mọi người bị đẩy đến một viện hết sức u tĩnh, mỗi người một phòng, Tiểu Tuyết ngồi ở trên giường, chỉ còn lại một mình nàng, mới khiến nét mặt đau đớn hiển lộ ra.

“Ai, tại sao lại đau như vậy chứ, thật là ghét.” Tiểu Tuyết làm bầm lâu bầu oán trách, nhú lỗ mũi, dáng vẻ dễ thương làm cho người ta mỉm cười, có lẽ chỉ có ở thời điểm nàng ở một mình mới có thể tự tại như thế đi, không, cũng không phải là một người...

“Tàn Tình!” Đột nhiên, Tiểu Tuyết nghĩ tới ám vệ vẫn đi theo bên cạnh mình.

“Dạ, tiểu thư!” Tàn Tình trước tiên xuất hiện ở trước mặt Tiểu Tuyết, một thân hắc y, cả đời không đổi trang phục.

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài cửa coi chừng, không để cho bất luận kẻ nào đi vào.” Nàng muốn bôi thuốc, cũng không hy vọng có bất kỳ người quấy rầy, càng không hy vọng có người thấy, ai, nghĩ tới đây, Tiểu Tuyết không lý do lần nữa than thở, những năm gần đây, cả người nàng đoán chừng hẳn là bị nhìn thấy mấy lần đi, dù sao thủ hộ cũng là thời khắc không rời, giống như là bóng dáng chân chính, im hơi lặng tiếng lại chân thật tồn tại...

Thôi, không muốn nghĩ nhiều như vậy, nhìn liền nhìn đi, dù sao nàng không có bị nhìn tự giác, nàng cứ coi như không biết là được rồi...

Lấy ra dược, là Tàn Huyết cho nàng cái bình này, rất là có tư vị hương thuần, Tiểu Tuyết nâng ngón tay, êm ái vẽ loạn tại chính chân mình, làn váy bị vén cao lên, lộ ra cặp đùi đẹp thon dài, da thịt không tỳ vết, làm cho người ta có loại khó có thể ức chế kích động, chỉ là, càng làm cho người ta đau lòng ấy là da thịt không tỳ vết lại bị tàn phá đổ ứng, cái tia máu chói mắt như vậy.

Rốt cuộc nhịn đau bôi thuốc tốt, Tiểu Tuyết mệt mỏi mặc cho thân thể của mình nằm ở trên giường, từ từ ngủ thiếp đi.

Đứng ngoài cửa, hai người, Tàn Tình cùng Tàn Huyết, một lãnh ngạo, một cương nghị!

“Tiểu thư phân phó, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy.” Tàn Tình ngăn ở trước mặt Tàn Huyết, giọng nói lạnh nhạt lại hết sức kiên trì.

Tàn Huyét sắc mặt không tốt lắm, đối với sự xuất hiện của Tàn Tình, vẫn luôn là một kiêng kỵ trong lòng hắn, năm đó Tiểu Tuyết lựa chọn ám vệ, vứt bỏ hắn mà lựa chọn Tàn Tình, trong lòng hắn nhớ kỹ tên Tàn Tình này, qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn cố gắng, rớt cuộc đạt tới địa vị ngày hôm nay, lại không nghĩ rằng lần nữa nhìn thấy Tàn Tình thì mình vẫn như cũ, không cam lòng.

“Tàn Tình, lúc nào thì ám vệ cũng bắt đầu làm công việc hộ vệ?” Tàn Huyét thanh âm lạnh lẽo, mang theo khiêu khích rõ ràng.

“... Tiểu thư phân phó như thế nào, Tàn Tình liền như thế làm theo.” Đối với khiêu khích của Tàn Huyét, Tàn Tình vốn cũng không quan tâm, vẫn hết sức kiên trì nói, ở trong lòng hắn, chỉ cần Tiểu Tuyết ra lệnh làm việc.

Chỉ là, nghĩ đến vẻ mặt khổ sở vừa rồi của tiểu thư, Tàn Tình trong lòng đau xót, tiểu thư từ nhỏ mặc dù vẫn luôn luyện võ, nhưng lại chưa bao giờ gặp qua đau khổ gì, đi đường cực khổ như vậy, tiểu thư nhất định là bị thương thôi...

Tàn Huyét lạnh lùng nhìn Tàn Tình, “Ám vệ, vĩnh viễn đều chỉ có thể là ám vệ mà thôi!” Hết sức phẫn hận cộng với ngữ điệu ác độc, Tàn Huyét ném ra một câu nói như vậy, sau mới bực tức xoay người rời đi.

Tàn Tình đứng tại chỗ, sắc mặt thản nhiên, ám vệ vĩnh viễn đều chỉ là ám vệ, những lời này, ngay từ đầu hắn cũng đã nói với mình như vậy, nói hơn ngàn lần, hơn vạn lần, thời điểm này bị người khác nói thì có quan hệ gì đâu, hắn không quan tâm, thật không quan tâm!

Mà cùng lúc đó, cách đó không xa trong một ngõ ngách còn có một người đứng ở nơi đó, đứng lẳng lặng, hồi lâu mới rời đi, suy nghĩ sâu xa, nhìn kỹ lại, hình như rất là mâu thuẫn, rất là phức tạp.

Đêm, Tiểu Tuyết ngủ say, khóe miệng vẫn luôn treo nụ cười thản nhiên, mà ở những địa phương khác lại có mấy người không ngủ được...